

Zsolt 20

Hallgasson meg téged az ÚR a veszedelem napján, legyen oltalmad Jákób Istenének neve! Küldjön neked segítséget szentélyéből, erősítsen a Sionról! Gondoljon sok ételáldozatodra, égőáldozatodat fogadja szívesen. Adja meg szíved vágyát, teljesítse minden tervedet! Akkor örvendezünk győzelmednek, és zászlót emelünk Istenünk nevében. Teljesítse az ÚR minden kérésedet! Jól tudom, hogy az ÚR győzelmet ad felkentjének, felel neki szent egéből győzelmes jobbjának hőstetteivel. Ezek a harci kocsikat, amazok a lovakat emlegetik dicsekedve, mi pedig Istenünknek, az ÚRnak a nevét. Ők térdre rognak és elesnek, mi pedig felkelünk, és talpon maradunk. URam, segítsd meg a királyt! Hallgass meg minket, ha hozzád kiáltunk!

Lk 22,47-53

Miközben ezeket mondta, íme, sokaság közeledett. Júdás jött elől, a tizenkettő egyike, és Jézushoz lépett, hogy megcsókolja. Jézus így szólt hozzá: Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát? Amikor a körülötte levők látták, hogy mi készül, megkérdezték: Uram, odavágjunk a karddal? Egyikük oda is csapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét. Jézus azonban megszólalt, és ezt mondta nekik: Hagyjátok abba! És megérintve a fülét, meggyógyította őt. Majd ezt mondta az ellene kivonuló főpapoknak, a templomórság vezetőinek és a véneknek: Úgy vonultok ki ellenem kardokkal és botokkal, mint valami rabló ellen. Mindennap veletek voltam a templomban, mégsem emeltetek rám kezet. De ez a ti órátok és a sötétség hatalmának ideje.

Nem egy vidám szakasz a mai evangélium. Mégis egy vigasztaló üzenetet szeretnék belőle kiemelni. Ez pedig az utolsó mondat: *ez a ti órátok és a sötétség hatalmának ideje.*

MI ebben a vigasztaló? Az, hogy a sötétség hatalmának csak órái vannak, max. napjai, de nem tarthat örökké az uralma. Mondhatjuk úgy is, hogy meg vannak számlálva a napjai.

Ez a passió-történetben nagyon jól nyomon követhető, mint ahogy nyomon is követtük egy hónapja: Jézus szenvedése bár fájdalmas és sötét, de nem tart örökké. Megharcolja a maga harcát, látszólag veszít, de pont halála által arat örök győzelmet. Széttapossa a kígyó fejét miközben az sarkát mardossa, és belé árasztja mérgét.

(Videó a mókusról, ami megmenti kölykét a kígyótól <https://drive.google.com/file/d/18MpuH2fcRtypszQvERkuv08wAI9C3OmV/view?usp=sharing>)

Van, amikor úgy érezzük, mint ez a kölyökmókus a videóban: semmit nem tudok tenni, mert a sötétség annyira körém fonódott és fojtogat. De Isten harcol értünk.

A mi életünkben is vannak sötét időszakok, amikor úgy érezzük, hogy mindenki elhagyott, és csak a sötétség vesz körül.

Most olvastam egy regényt, egy híres japán írótól (Murakami Haruki), aminek hőse, akit gimnáziumi barátai, akikkel nagyon szoros közösségben volt, egyik napról a másikra minden magyarázat nélkül ellöknek maguktól, így írja le amit átélt:

Olyan érzés volt, mintha a nyílt vízen haladó hajó fedélzetéről hirtelen az éjszakai óceánba hajítottak volna, egyedül csak engem...

Az nem is teljesen világos, hogy valaki kilökött, vagy netán én magam estem ki. De a lényeg, hogy a hajó egyre halad, és én a sötét, hideg vízből figyelem, ahogy távolodnak a fedélzet fényei. A hajón senki, az utasok sem, a személyzet sem tudja, hogy a tengerbe zuhantam. Körülöttem nincs semmi, amibe kapaszkodhatnék. És a félelem, amit akkor éreztem, még mindig itt van bennem. Itt van annak rettenete, hogy váratlanul megtagadták a létezésem, és úgy, hogy fogalmam sincs, mi okból, egyedül csak engem hajítottak ki az éjszakai óceánba.

Talán te is éltél már át hasonlót. Lehet, hogy valami egész más kapcsán, de megélted a sötétség hatalmának idejét, óráját, napjait, vagy hónapjait. Én magam is átéltem ezt, nem is egyszer.

De a vigasztalás ebben a sötétségben is az, hogy a sötétség nem tarthat örökké. Akkor legalábbis biztosan nem, ha Istenben bízva, rá figyelni próbálva – bár ilyenkor általában nem érzékeljük jelenlétét – vagyok benne jelen.

Mit jelent ez a fajta jelenlét? Azt, hogy nem próbálok belőle olyan áron kimenekülni, ami a hitem elárulását jelenti. Jézus eltétette a kardot Péterrel, nem hívott oda 10 légiónyi angyalt, nem szállt le a keresztről, amikor arra bíztatták. Egyedül az Atyától kérte azt, hogy ha lehetséges, ne kelljen ezt az utat végig járnia. De elfogadta, hogy végig kell.

A mi sötétségeink sem annak eredményei, hogy Isten elfeledkezett volna rólunk. Valami értékeset akar bennünk létrehozni, s ennek az értékesnek a létrejöttéhez, mint a színarany kiolvasztásához, a kerámia kiégetéséhez szükség van a nagy hőre.

De ha hazugságokkal, megalkuvással, tompító szerekkel (drog, alkohol), hitem megtagadásával menekülök ki egy ilyen helyzetből, akkor ez nem történik meg. Ez a kincs a lelkemben nem jön létre.

A sötétség ideje azonban nem tart örökké. HA megmaradok ebben az időben a hitemben, az úton, amiből, lehet, hogy most semmit sem látok, akkor eljön a Nagypéntek után a Húsvét az életemben.